

D ů v o d y:

Pokud se týče osvědčení nároku žalobkyně t. j. důvodu k rozvodu a jejího ohrožení ve smyslu §§ 107, 109 obč. zák. a § 382 čís. 8 ex. ř., stačí poukázati na zjištěné skutečnosti, jež první soud ve svých důvodech uvádí, a dodati, že přes to, co se mezi manželi stalo, přes to, že žalovaný domáhal se ještě loni rozvodu z viny manželčiny, žalobu však vzal zpět, vzdav se žalobního nároku, že manželka nyní sama se domáhá žalobou rozvodu od stolu a lože, žádá žalovaný dle spisů na ní, by se k němu do společné domácnosti vrátila, ač trpí dle lékařského vysvědčení neurastenii ve velikém stupni, překrvením srdce a ochrnutím levé části obličeje a spolužití se žalovaným dle zjištěných okolností by ji zajisté na zdraví ohrozilo. Tím, že na návrh žalovaného bylo žalobkyni usnesením krajského soudu ze dne 6. ledna 1921 ve smyslu zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n., § 13 lit. c) a prováděcího nařízení ze dne 27. června 1919, čís. 362 sb. z. a n. čl. I a) nařízeno, by se vrátila do manželského společenství, jinak že by manžel byl oprávněn, z důvodu citovaného § 13 lit. c) žalovati o rozluky, nebyla nijak právoplatně soudně zjištěna povinnost žalobkyně, by obnovila manželské společenství, jak mylně uvádí rekursní soud. Jde pouze o předpis formelní, týkající se formelního předpokladu žaloby o rozluky z uvedeného důvodu, o tom však, zda důvod ten, zlomyslné opuštění manžela, zde ve skutečnosti jest a zda tedy manželka má či nemá viny na odloučení manžela, lze rozhodnouti teprve v budoucím sporu o rozluky manželství. Otázka ta bude ostatně řešena i v tomto sporu o rozvod manželství od stolu a lože. Právem proto první soud povolil žalobkyni prozatimné opatření oddělného bydliště a tím odůvodněno dle §§ 91, 108 a 117 obč. zák. a § 382 čís. 8 ex. ř. i povolení provisorního výživného, jehož výše z důvodu prvním soudem uvedených je přiměřencu, zvláště když dle přípisu obecního úřadu v B. žalovaný vládne větším jměním.

Čís. 1154.

Knihovním převodem vlastnického práva na jiného pozbývá vymáhající věřitel práva vésti exekuci na hypoteku proti dosavadnímu vlastníku, může však na základě poznámky hypotekární žaloby nastupovati exekucí na hypoteku proti novému nabyvateli.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1921, R II 336/21.)

Na lesní statek W., jenž tehdy patřil Aloisu Sch., byla povolena ve prospěch vymáhajícího věřitele poznámka žaloby na zaplacení roční splátky 25.000 M, dospělé dne 1. ledna 1920. Statek přešel po té dne 8. ledna 1920 na jiného vlastníka. Vysoudiv poznamenaný spor domáhal se vymáhající věřitel, by mu byla povolena vnucená správa statku W. proti Aloisu Sch. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, ježto nemovitost zatím přešla na jiného vlastníka. Rekursní soud mu vyhověl. D ů v o d y: Knihovní poznámka, jež byla povolena vymáhajícímu věřiteli proti Aloisu Sch-ovi, má dle § 60 kn. zák. hlavně za následek, že exekuce na zastavenou nemovitost na základě právoplatného nálezů

o poznamenané žalobě přímo proti každému vlastníku této nemovitosti může být vedena. Vymáhající věřitel si tedy právem stěžuje, když první soud jeho návrh na povolení vnučené správy zamítl s odůvodněním, že nemovitost od oné doby knihovně přešla na jiného vlastníka.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dlužník domáhá se zamítnutí návrhu na povolení vnučené správy nemovitosti z důvodu, že v čase návrhu již nebyl knihovním vlastníkem a věřitel měl podle § 60 knih. zák. vésti exekuci přímo proti nynějším knihovním vlastníkům. K dobytí peněžitě pohledávky může věřitel vésti exekuci na jmění dlužníka, v exekučním titulu jmenovaného (§§ 7, 54 ex. ř.). Výjimku z tohoto pravidla obsahuje § 60 knih. zák., exekučním řádem podle čl. XIII. čís. 7 úvoz. zák. k ex. ř. nedotčený, že knihovní poznámka hypotekární žaloby má za následek, že žaloba nabývá účinnosti i proti každému pozdějšímu vlastníku zástavy a že zejména lze na základě právo-
platného rozhodnutí nebo vykonatelného smíru o poznamenané žalobě vésti exekuci na zavazenou nemovitost přímo proti každému vlastníku této nemovitosti. Mohlo by se tudíž zdáti, že dlužník nemá na tom právního zájmu, byla-li jeho věřiteli k dobytí dluhu povolena exekuce vnučenou správou nemovitosti, na kterou jeho věřitel podle § 60 knih. zák. exekuci vésti může, a že jest povolujícím usnesením jen potud dotčen, pokud mu byla uložena náhrada nákladů návrhu, že však k této náhradě nákladů, k uskutečnění práva nutných, jest podle § 74 ex. ř. povinen. Avšak dlužník jest podle § 65 ex. ř. k rekursu proti povolení exekuce, proti němu směřující, vůbec oprávněn, jestliže exekuce neměla být proti němu povolena. Předpisem § 60 knih. zák. jest sice uznána účinnost exekučního titulu proti pozdějšímu nabyvateli nemovitosti, ale není upuštěno od požadavku §§ 87, 97 a 133 ex. ř. a § 21 knih. zák., že nemovitost jest vlastnictvím dlužníka. Dokud vymáhající věřitel nepřijal nového vlastníka nemovitosti ve smyslu §§ 1405 a 1408 obč. zák. za svého dlužníka na místě dlužníka, v exekučním titulu jmenovaného, arcí nepozbyl prodejcem nemovitosti práva proti dlužníku dosavadnímu, ale změnou stavu knihovního mu byla odňata možnost, vésti exekuci na tuto nemovitost proti dlužníku dosavadnímu, a byl odkázán žádati za povolení exekučního titulu, jenž podle § 60 knih. zák. poznámkou žaloby stal se také proti novému nabyvateli účinným. Když tudíž soud, k povolení exekuce příslušný, jsa zároveň soudem knihovním i exekučním, stav knihovní znal a tento stav knihovní žádanému povolení exekuce na tuto nemovitost proti dlužníku, v exekučním titulu jmenovanému, zabraňoval, právem zamítl návrh na povolení exekuce, podle stavu knihovního proti tomuto dlužníku neproveditelné (§ 101 ex. ř.).

Čís. 1155.

Ustanovení dědické smlouvy, dle něhož, zemře-li jeden z manželů, nezanechav pokrevních příbuzných, má pozůstalý manžel ohledně jmění, podléhajícího společenství statků, býti universálním dědicem, jest povoláním pozůstalého manžela za dědice.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1921, Rv II 109/21.)